

't Ameland

Bob de Krôb keek over de see. Hij sat op 'n steen en lústerde naar 't gekabbel fan 't water.

At-y syn oochys goed bijnader kneep, sâg hij heel in 'e feerte de fuurtoren fan 't Ameland.

Hoe sou 't der weze? Souwen der ok steenkrôben weune? En waar 't der ok soa mooi as hier an 'e seedyk?

Bob keek om him hine. En der sâg-y Kreugel de seefeugel hoog deur de lucht fligen. Sou hij wel 's op 't Ameland weest hewwe? froeg Bob him neskierig ôf.

Dromerig keek hij weer richting 't road en wit fan 'e fuurtoren.

'n Hutsy later lânde Kreugel naast him.

'Hèhè, even útruste. Sitst' hier weer te dagdromen, Bob?' froeg Kreugel.

'Ha goeie Kreugel. Ik froeg my ôf astou wel 's op 't Ameland weest bist.'

'Fansels wel. Ik kin och soa goed flige. Al mot ik sêge dat 't nag 'n heel eand fort is hoor na die fuurtoren. 't Likent dichtbij, maar dat fâlt dy ôf. Maar soa nou en dan gaan ik d'r even hine. '

'Ik kin niet op 't Ameland komme,' saai Bob. 'Ik kin niet flige. En om dat hele eand te swimmen is my te feer.'

Kreugel bekeek Bob fan onder na boven. 'Ferrek, dou hest gyn fleugels. Dat likent my maar lastig,' saai de seefeugel.

'Ah, fâlt best met. Dou kînst hoog in 'e lucht flige maar ik win altyd met skúltsyblink!' saai Bob en lachte.

Der docht Kreugel even over na. 'Ja, dou kînst genog skúlplakkys fine,' saai-y doe.

'Is 't mooi op 't Ameland?' froeg Bob.

'Ja. D'r binne hele lange stranden. Mînsen late der faak wat lekkers lêge. Dat kin ik dan opete. De ene keer is 't wat bôl of koek, maar soa nou en dan fyn ik ok wel 's petat of sjips. En fan 'e fuurtoren ôf hestou 'n geweldig útsicht.'

't Waar even stil, doe saai Kreugel: 'Weetst' wat, spring maar op myn rûg. Dan sille wij d'r hine!'

'Echt waar?' froeg Bob ferrast.

'Fansels, der binne wij dochs frynden foor. Hou dy goed fast.'

Bob klom op 'e rûg fan Kreugel en wrotte him tussen de feren. Hij sat d'r prînsheerlik.

Kreugel deed 'n paar stappen en klapperde met syn lange fleugels. En doe... doe flogen se! Bob fon 't skitterend. Hij sat lekker wêrm en ok failig tussen de feren fan Kreugel.

Fersichtig keek hij naar onderen. Oei, wat waren se al hoog.

Kreugel maakte 'n rondsdy om Swarte Haan en sette doe ôf richting 't ailand.

'Fynst 't mooi soa hoog in 'e lucht?' froeg Kreugel.

'Ik hew nag nooit flogen. Maar dut is prachtig. Wat is de see groot. Soafeul water hew ik nag nooit bijnander sien.'

Bob genoat. 'En wat kînstou flug flige Kreugel!'

't Duurde nag 'n heel hut foor 't se bij 't Ameland waren. Bob fon dat niet slim. Hij sat ommers goed boven op 'e rûg fan 'e seefeugel.

Kreugel landde op 't strand. 'Ik mot even bijkomme hoor. Gelukkig hewwe wij daliks foor de wyn,' suchtte de seefeugel.

'Dou hest gelyk. 't Is 'n heel eand fligen naar 't Ameland,' saai Bob. 'Maar wat bin ik blij dat ik hier bin.' Hij keek met groate ogen om him hine.

D'r waren hest gyn mînsen op 't strand. Wel sâg Bob allegaar ôffal. Spullen die't in elk gefal niet op 'n mooi strand hoorden te lêgen, soa as 'n plestik pude, 'n groot stik hout, 'n lege fles en 'n stik oranje tou.

Hij fon 't freeslik. Al dat ôffal waar gefaarlik foor de beesten. Se konnen bijgelyks 't tou om 'e poatsys krije of fast rake in 't plestik.

Bob liet Kreugel even met rust. De feugel most bekomme en soadoende gong hij allenig op ondersoek. Hij kwam niet soa hard foorút in 't sând, maar dat fon-y niet slim.

Hij kwam nag feul meer dingen teugen op 't strand. Soa sâg hij 'n lege doas, nag 'n plestik pude en 'n ouwe skoer. Maar ok sâg hij 'n sakky sjips lêgen, met nag 'n paar stikkys d'rin. Hij riep Kreugel die't fortendaliks kwam.

'Ha, heerlijk,' saai de seefeugel tefreden en begon drekt te eten.

Derna klom Bob weer op syn rûg en flogen se na de fuurtoren. Helendal bovenin gongen se sitten. Kreugel had niet overdreven. 't Utsicht waar inderdaad och soa mooi. Bob sâg see, strand, bos, 'n dorp, auto's en diken.

Maar nag wist Bob niet at d'r ok andere steenkrôben op 't Ameland weunden. Derom gongen Kreugel en hij naar 't bos. En al gau fonnen se onder 'n ouwe boomstôb 'n steenkrôb. Hij fertelde dat syn hele family hier weunde. Se weunden in 't bos op 't Ameland en hadden 't der poerbest naar 't sin.

Bob waar ferheugd. Hij hoefde him nou niet meer ôf te fragen at d'r ok steenkrôben leefden op 't Ameland at hij weer 's fan syn fertroude plakky op 'e seedyk ôf na de fuurtoren sat te kiken. Hij had se ommers sels sien. En hij wist ok dat de steenkrôben 't hier best naar 't sin hadden.

Maar 't mooist fan deuze overdâg fon Bob dochs wel dat hij 'n gezellige dâg beleefd had tegaar met syn frynd Kreugel.